

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22Co/17/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8313217947
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8313217947.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Michala Boroňa v spore žalobcu: G. J., P. XX.XX.XXXX, X. Y. X. X, L., právne zastúpeného: JUDr. Peter Nízky, advokát so sídlom Námestie Slobody 2, Humenné, proti žalovanej: M.. N. O., P.. XX.X.XXXX, X. Y. L. P. W. XXX, právne zastúpenej: JUDr. Peter Gdovin, advokát so sídlom Kalininova 675, Humenné, o zaplatenie 12.000,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Humenné č. k. 18C/279/2014-181 zo dňa 20.9.2018 jednohlasne takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje sa rozsudok vo vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách konania.

II. Priznáva sa žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej v rozsahu 100 %, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol, cit. :

„Zastavuje konanie v časti o zaplatenie 3 986,65 eur s príslušenstvom.

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 8 013,35 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,50 % ročne zo sumy 8 013,35 eur od 28.09.2013 do zaplatenia v lehote do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalobcovi priznáva náhradu trov konania v rozsahu 33,56 % proti žalovanej.“

2. Aplikoval ustanovenia § 144, § 145 ods. 2, §146 ods. 1 a § 192 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), § 558 a § 657 Občianskeho zákonníka.

3. V odôvodnení rozhodnutia okrem iného uviedol, že žalobca ako veriteľ a žalovaná ako dlžník dňa 8.9.2013 podpísali dohodu o splátkovom kalendári, v ktorej sa uvádza, že zmluvné strany sa dohodli, že dlh v sume 34.500 eur vznikol z titulu dlžníkovi poskytnutej pôžičky, ktorý dlžník uznáva čo do dôvodu a výšky a bude splatený formou štyroch splátok. Vychádzal zo zistenia, že žalovaná potvrdila, že dohodu o splátkovom kalendári zo dňa 8.9.2013 podpísala a v tejto dohode žalovaná uznala dlh vo výške 34.500 eur voči žalobcovi titulom poskytnutej pôžičky. Konštatoval, že žalovaná aj keď namietala, že dlh nevznikol, a že pôžička jej nebola poskytnutá, toto svoje tvrdenie nepreukázala, teda neuniesla dôkazné bremeno. Naopak o nepravdivosti jej tvrdenia, že od žalobcu žiadne peniaze neprevzala, svedčí to, že žalobcovi žalovaná zaplatila po uznaní dlhu sumu vo výške 26.486,65 eura. Pretože dôkazné bremeno vyvrátiť domnienku existencie dlhu zaťažovalo žalovanú, nestačilo na preukázanie neexistencie dlhu iba popierať prevzatie peňazí. Vzhľadom k tomu, že žalovaná nepreukázala, že dlh nevznikol, súd prvej

inštancie s poukazom na uznanie dlhu mal túto skutočnosť - existenciu dlhu, za preukázanú. Z výpovede žalobcu mal súd prvej inštancie preukázané, že k podpísaniu uznania dlhu došlo až po odovzdaní peňazí, teda dlh už v čase uznania existoval, preto uznanie dlhu je platným právnym úkonom. Zo zápisnice o výsluchu žalobcu v trestnom konaní nevyplýva, aby bol dlh uznaný pred jeho vznikom, neuvádza sa v nej, že najprv bolo podpísané uznanie a potom poskytnuté peniaze. Uznať možno aj nesplätný dlh. Zákon na platné uznanie dlhu nevyžaduje, aby dlh bol v čase uznania splatný. Preto súd námietky žalovanej o neplatnosti uznania dlhu nepovažoval za dôvodné. Vzhľadom k tomu, že žalobca vzal žalobu späť v časti o zaplatenie 3.986,65 eura s príslušenstvom, žalovaná s týmto späťvzatím žaloby súhlasila, súd prvej inštancie v tejto časti konanie zastavil.

4. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie na základe ustanovenia § 255 ods. 2 CSP. V konečnom dôsledku bol v konaní úspešnejší žalobca, ktorému patrí náhrada trov konania po odpočítaní neúspechu v konaní od jeho v úspechu v konaní, a to v rozsahu 33,56 % z celkových trov konania, na ktoré by mal nárok pri plnom úspechu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozhodnutia, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

5. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Považovala rozhodnutie súdu prvej inštancie za nesprávne a nezákonné, pretože súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Namietala, že súd prvej inštancie dospel k záveru o tom, že Dohoda o splátkovom kalendári predstavuje platné uznanie dlhu, nakoľko došlo k jej podpisu až po reálnom odovzdaní peňazí, len na základe výpovede žalobcu. Sám pritom priznal, že zo zápisnice o výsluchu žalobcu v trestnom konaní priamo nevyplýva, či došlo najprv k podpisu Dohody o splátkovom kalendári a až následne k odovzdaniu peňazí. Sám žalobca vo svojej výpovedi pred súdom dňa 23.8.2018 uviedol, že vie miesto, kde došlo k odovzdaniu peňazí, avšak nespomína si, kedy to bolo. Poukázala na to, že v celej výpovedi žalobcu je veľa nejasností a rozporov. Napr. to, že žalobca potvrdil, že v čase poskytnutia pôžičky 34.500 eur nemal ešte splatenú predchádzajúcu pôžičku od žalovanej zo dňa 8.8.2013 vo výške 13.300 eur, ktorej splatnosť mala nastať v ten istý deň ako došlo k uzavretiu Dohody o splátkovom kalendári. Napriek tomu jej v tento deň a opäť v hotovosti mal poskytnúť ďalšiu pôžičku vo výške 34.500 eur, čo považuje za krajne nevierohodné. Upriamila pozornosť na výpoveď žalobcu dňa 11.3.2014 v trestnom konaní ČVS: A.-X/X-J.-L.-XXXX. Žalobca v nej uviedol, že si nespomína, či sumu 34.500 eur odovzdal žalovanej vo svojom vozidle U. s EČ L.-XXX N., alebo v niektorom z motorových vozidiel, ktoré žalovaná používala, túto sumu odovzdal v obálke, ktorú mal uloženú v stredovej opierke motorového vozidla. Motorové vozidlo U. H., ktoré žalobca v tom čase používal, stredovú opierku nemalo. Ďalej citovala výpoveď žalobcu, podľa ktorej žalovaná priniesla napísanú Dohodu o splátkovom kalendári, ktorú podpísali dňa 8.9.2013 a to bol skutočný deň, kedy on ju vlastnoručne podpísal a žalovanej odovzdal finančnú hotovosť. Je toho názoru, že z tejto výpovede žalobcu je zrejmé, že najprv došlo k podpísaniu Dohody o splátkovom kalendári a až následne malo dôjsť k odovzdaniu hotovosti vo výške 34.500 eur. Dôrazne poprela, že by jej mal žalobca poskytnúť v hotovosti alebo iným spôsobom dňa 8.9.2013 alebo kedykoľvek predtým pôžičku vo výške 34.500 eur. Dohodu o splátkovom kalendári zo dňa 8.9.2013 nemožno považovať za uznanie dlhu podľa § 588 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obo/17/2010. S poukazom na tento rozsudok nemožno predmetnú Dohodu o splátkovom kalendári považovať za uznanie dlhu žalovanou, keďže uznať dlh možno až potom čo vznikol, resp. keď sa stal splatným. K tomu mohlo dôjsť až nasledujúci deň, t.j. 9.9.2013 po 16.00 hod, kedy sa mala stať zročnou prvá splátka dlhu vo výške 10.000 eur. Je toho názoru, že nemožno platne uznať dlh pred poskytnutím pôžičky, t.j. reálnym odovzdaním finančných prostriedkov. Na základe uvedeného navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vo veci rozhodol tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne.

6. K odvolaniu žalovanej sa vyjadril žalobca. Poukázal na to, že žalovaná v odvolaní namieta nedostatočné vykonanie dôkazov zo strany súdu prvej inštancie, pričom z jej podania nevyplýva, ktorý navrhnutý dôkaz súd prvej inštancie nevykonal. Je toho názoru, že súd prvej inštancie prihliadol na všetky dôkazy, ktoré v konaní navrhovali strany sporu. Považoval odvoláciu námietku podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP za nedôvodnú. Súhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že v konaní bolo dostatočným spôsobom preukázané, že listina označená ako Dohoda o splátkovom kalendári zo dňa 8.9.2013 zakladá vyvrátenú právnu domnienku, z ktorej je zrejmé, že záväzok v čase uznania trval. Žalovaná nerozporovala podpísanie uvedenej dohody, čím uznala dlh vo výške 34.500 eur voči žalobcovi titulom poskytnutej pôžičky. Je toho názoru, že tvrdenia žalovanej, že od žalobcu žiadne peniaze neprevzala,

boli len účelové a v konaní nejakým spôsobom neboli preukázané. Žalovaná dlh čiastočne splatila, čím akceptovala uzatvorenú Dohodu a prejavila súhlas s plnením, ako aj uznaním dlhu. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil dôkazy vykonané v konaní poukazujúc na skutočnosť, že žalovaná nepreukázala, že dlh nevznikol, čím uznanie dlhu - existenciu dlhu mal za preukázané. Ďalej poukázal na to, že zákon na platne uznanie dlhu nevyžaduje, aby dlh bol splatný v čase uznania. Možno uznať aj nesplatný dlh. Námietky žalovanej boli v tomto smere nedôvodné. Žalovaná neuniesla ani tvrdenia, že bola údajne zastrašovaná a vydieraná zo strany žalobcu v súvislosti s uzatvorením Dohody a splácaním poskytnutej pôžičky. Jeho tvrdenie potvrdzuje aj prejednané trestné konanie sp. zn. 1T/61/2015 vedené na OS Humenné. Navrhol potvrdiť rozhodnutie súdu prvej inštancie v celom rozsahu a žalobcovi priznať plnú náhradu trov odvolacieho konania.

7. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

8. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

9. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil. Pre úplnosť odvolací súd udáva ešte nasledovné.

11. Posúdením obsahu odvolania odvolací súd zistil, že ťažisko odvolacích námietok žalovanej smeruje proti ňou tvrdným nesprávnym skutkovým a právnym záverom súdu prvej inštancie, ktorými súd prvej inštancie konštatoval, že došlo k platnému uznaniu dlhu vo výške 34.500 eur titulom poskytnutej pôžičky.

12. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP (do 30.6.2016 podľa § 132 OSP). Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplynuli, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

13. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

14. Z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie nepochybne vyplýva, že žalobca ako veriteľ a žalovaná ako dlžník dňa 8.9.2013 podpísali dohodu o splátkovom kalendári, podľa ktorej sa dohodli, že dlh v sume 34.500 eur, ktorý vznikol z titulu dlžníkovi poskytnutej pôžičky, a ktorý dlžník uznáva

čo do dôvodu a výšky, bude splatený prostredníctvom 4 splátok: 1.splátka: 10.000 eur najneskôr do 9.9.2013 do 16.00 hod., 2. splátka: 5.000,- eur najneskôr do 10.9.2013 do 16.00 hod., 3. splátka: 10.000 eur najneskôr do 20.9.2013 do 16.00 hod., 4. splátka: 9.500,- eur najneskôr do 27.9.2013 do 16.00 hod., až do úplného zaplatenia s tým, že v prípade omeškania s úhradou čo i len jednej splátky, stráca dlžník výhodu splátok a prvým dňom omeškania s úhradou tejto splátky je povinný uhradiť veriteľovi celú neuhradenú časť hore uznaného dlhu. Z vykonaného dokazovania je ďalej nepochybné, že žalovaná žalobcovi z celkovej pôžičky 34.500 eur poskytnutej na základe uvedenej Dohody o splátkovom kalendári uhradila celkovo sumu vo výške 26.486,65 eura.

15. Zmluva o pôžičke uzatvorená podľa Občianskeho zákonníka je zmluvou reálnou, to znamená, že dlh z nej vzniká reálnym odovzdaním a prevzatím vecí. Zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu (§ 657 Občianskeho zákonníka). Keďže vzťah účastníkov zo zmluvy o pôžičke sa riadi Občianskym zákonníkom, rovnakým právnym predpisom, t.j. Občianskym zákonníkom sa riadi aj inštitút uznania dlhu (upravený v § 558 Občianskeho zákonníka). Podľa § 558 prvá veta Občianskeho zákonníka, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval.

16. Uznanie dlhu je jedným zo spôsobov zabezpečenia záväzku, pričom z hľadiska teórie o právnych úkonoch ide o jednostranný adresovaný právny úkon, konkrétne o jednostranný právny úkon dlžníka adresovaný veriteľovi. Podstatnou náležitosťou uznania dlhu je jeho konkretizácia identifikačnými znakmi, ktoré vylúčia jeho zameniteľnosť s iným dlhom, a zároveň vylúčia akúkoľvek pochybnosť o jeho výške. Právny úkon, ktorým niekto uzná svoj určitý záväzok, je možno chápať v tom zmysle, že z uvedeného právneho úkonu musí byť zrejmy jednak dôvod a jednak výška záväzku.

17. Uznanie dlhu zabezpečuje záväzok dlžníka tým, že uľahčuje procesné postavenie veriteľa v prípade vymáhania pohľadávky súdnou cestou, čo znamená, že súd v prípade súdneho sporu bude predpokladať existenciu dlhu v čase jeho uznania. Jeho existencia uľahčuje veriteľovi procesnú situáciu, nakoľko dôkazné bremeno ohľadne dlhu v tej výške, na akú vyznieva uznanie dlhu, prechádza z veriteľa na dlžníka. Uznanie dlhu je samostatným zabezpečovaním inštitútom, ktorý plní zabezpečovaciu funkciu tým, že zakladá právnu domnienku existencie dlhu v čase uznania. Uznanie dlhu nie je novým právnym titulom záväzku. Zakladá sa ním právna domnienka, že dlh v čase jeho uznania existoval, ktorá je však vyvrátená dôkazom opaku. Znamená to, že skutočnosť, pre ktorú je v zákone stanovená domnienka, ktorá pripúšťa dôkaz opaku, má súd za preukázanú, pokiaľ v konaní nevyšiel najavo opak. Procesným dôsledkom uznania dlhu je presun dôkazného bremena z veriteľa na dlžníka. Veriteľ má v prípade sporu uľahčenú situáciu tým, že nemusí dokazovať vznik dlhu a jeho výšku v čase jeho uznania. Na dlžníkovi naopak je, ak chce byť v spore úspešný, aby preukázal, že dlh nevznikol, že bol splnený alebo inak zanikol. Tieto skutočnosti sú totiž pravým opakom toho, čo uvádza domnienka, t.j. sú spôsobilé, ak vyjdú v konaní najavo, vyvrátiť obsah domnienky (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/143/2008 zo dňa 29. januára 2009, zhodne napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Cdo/55/98).

18. Dôkazným bremenom v spojitosti s dôkaznou povinnosťou sa rozumie zodpovednosť strany konania za výsledok konania, ktorý závisí od zistení z navrhnutých a vykonaných dôkazov. Zmysel uplatňovania dôkazného bremena spočíva v zabezpečení reálneho uplatnenia základného práva na súdnu ochranu aj v prípadoch, v ktorých sa vykonajú všetky navrhnuté dôkazy, prípadne výnimočne aj iné než navrhnuté dôkazy a súd napriek tomu nemá jednoznačný skutkový základ pre svoje rozhodnutie. V takom prípade musí rozhodnúť v situácii dôkaznej núdze, ktorej dopad pričíta tej strane konania, na ktorej predovšetkým podľa predpisov hmotného práva leží dôkazné bremeno, t.j. zodpovednosť za preukázanie skutočností významných z hľadiska hmotného práva.

19. S poukazom na uvedené potom odvolací súd sa plne stotožňuje so záverom prijatým súdom prvej inštancie, že váha dôkazného bremena vzhľadom na uznanie dlhu v Dohode o splátkovom kalendári zo dňa 8.9.2013, spočívala na žalovanej a pokiaľ žalovaná v konaní tvrdila, že jej žalobca neposkytol v hotovosti alebo iným spôsobom dňa 8.9.2013 pôžičku vo výške 34.500 eur, bolo jej povinnosťou označiť a predložiť súdu relevantné dôkazy na preukázanie svojho tvrdenia, respektíve navrhnúť vykonanie týchto dôkazov súdom. Žalovaná v konaní pred súdom prvej inštancie poukazovala na skutočnosť, že síce podpísala žalobcovi splátkový kalendár na sumu 34.500 eur, avšak v skutočnosti si od neho žiadne peniaze nepožičala. Pod vplyvom hrubého nátlaku žalobcu a ním spriaznených osôb mu v obave o svoje

zdravie a život, resp. o svojich blízkych vrátila sumu 29.836,65 eura. V tejto súvislosti poukázala na trestné konanie vedené proti žalobcovi pre zločiny vydierania a podvodu, ktorých sa mal žalobca dopustiť voči žalovanej v súvislosti s uzatvorením predmetnej zmluvy o pôžičke. Ako vyplýva z obsahu spisu súdu prvej inštancie, podľa rozsudku Okresného súdu Humenné č. k. 1T/61/2015-752 zo dňa 27.3.2017, konanie obžalovaného pre zločin podvodu § 221 ods. 1. ods. 3 písm. a) Trestného zákona, a zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona, nie je konaním, za ktoré by mal byť trestne zodpovedný. Okresný súd konštatoval, že skutok sa vôbec nestal, pričom poukázal, že voči obžalovanému (v našom konaní žalobcovi) bolo vznesené obvinenie iba na základe tvrdenia poškodenej (žalovanej v našom konaní). S týmto názorom sa stotožnil aj Krajský súd v Prešove ako súd odvolací, ktorý uznesením sp. zn. 2To/31/2017-782 zo dňa 4.10.2017 oslobodil obžalovaného spod obžaloby. Nebolo teda v konaní preukázané, že by žalovaná konala pod nátlakom, čo by malo vplyv na platnosť uznania dlhu ako právneho úkonu.

20. Ako konštatoval súd prvej inštancie, žalovaná síce tvrdila, že od žalobcu žiadne peniaze neprevzala, avšak toto svoje tvrdenie nijakým spôsobom nepreukázala. Žalovaná v odvolaní namieta nevykonanie navrhnutých dôkazov zo strany súdu prvej inštancie, pričom z jej odvolania nevyplýva, ktorý navrhnutý dôkaz súd prvej inštancie nevykonala. V konaní pred súdom prvej inštancie právny zástupca žalovanej trval len na vypočutí žalovanej a na oboznámení sa s výpoveďou žalobcu v trestnom konaní sp. zn. 1T/61/2015. Súd prvej inštancie vypočul žalovanú na pojednávaní konanom dňa 21.5.2018 a oboznámil sa aj s výpoveďou žalobcu v trestnom konaní sp. zn. 1T/61/2015, čoho dôkazom je aj rozsudok Okresného súdu Humenné č. k. 1T/61/2015-752 zo dňa 27.3.2017, ktorý je súčasťou spisu súdu prvej inštancie 18C/279/2014 a samotná zápisnica o pojednávaní zo dňa 21.5.2018. Žalovaná netrvala už na vypočutí svedka J. E.. Súd prvej inštancie prihliadol na všetky dôkazy, ktoré v konaní navrhovala žalovaná. V tomto smere považoval odvolací súd odvolaciu námietku za nedôvodnú.

21. Žalovaná v odvolaní najmä namieta nesprávny skutkový záver a z neho vyvodený nesprávny právny záver súdu prvej inštancie, že najprv došlo k podpísaniu Dohody o splátkovom kalendári a až následne malo dôjsť k odovzdaniu hotovosti vo výške 34.500 eur. Z uvedeného dôvodu nedošlo podľa žalovanej k platnému uznaniu dlhu žalovanou. Ako konštatoval súd prvej inštancie, žalobca pred súdom vypovedal, že k podpísaniu uznania dlhu došlo až po odovzdaní peňazí. Zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 23.8.2018 (č. l. 175 spisu) vyplýva, že žalobca na pojednávaní na otázku právneho zástupcu žalovanej, či zároveň došlo k odovzdaniu peňazí aj podpísaniu dohody odpovedal, že najprv žalovanej odovzdal peniaze a potom podpísali Dohodu. Na ďalšiu otázku právneho zástupcu žalovanej, v akom časovom rozmedzí k tomu došlo, odpovedal, že v rozmedzí dvoch minút. Ďalej súd prvej inštancie poukázal na výpoveď žalobcu pred vyšetrovateľom v rámci trestného konania, podľa ktorého zo zápisnice o výsluchu žalobcu v trestnom konaní nevyplýva, aby bol dlh uznaný pred jeho vznikom, neuvádza sa v nej, že najprv bolo podpísané uznanie a potom poskytnuté peniaze. Uvedené však neznamená, čo tvrdí žalovaná v odvolaní, že súd prvej inštancie priznal, že zo zápisnice o výsluchu žalobcu v trestnom konaní priamo nevyplýva, či došlo najprv v podpise Dohody o splátkovom kalendári a až následne k odovzdaniu peňazí. Práve výpoveď žalobcu v trestnom konaní odporuje tvrdeniu žalovanej o uzatvorení Dohody o splátkovom kalendári pred poskytnutím peňazí a podporuje záver súdu prvej inštancie, že predmetné uznanie dlhu je platný právny úkon.

22. Pokiaľ žalovaná v odvolaní poukázala na nejasnosti a rozpory vo výpovedi žalobcu, odvolací súd konštatuje, že ani jedna z ňou uvádzaných skutočností ohľadne množstva finančných prostriedkov žalobcu k dispozícii na požičanie a času splatnosti pôžičky neboli schopné zmeniť rozhodnutie vo vzťahu k platnosti uznania dlhu žalovanou.

23. Odvolací sa stotožňuje taktiež so záverom súdu prvej inštancie o možnosti uznať aj nesplatený dlh. Uznanie dlhu nie je viazané na moment splatnosti dlhu, t.j. možno uznať aj dlh splatný v budúcnosti. Záväzok ako dlh existuje v splatnej alebo nesplatnej forme, preto okamih uznania dlhu zo zmluvy o pôžičke v deň jej uzavretia nemôže mať za následok neplatnosť uznania dlhu z tohto dôvodu. Z uvedeného dôvodu skutočnosť, že zročnosť prvej splátky dlhu vo výške 10.000 eur mala nastať až nasledujúci deň po uzavretí Dohody o splátkovom kalendári, t.j. 9.9.2013 po 16.00 hod. nebola z hľadiska platnosti právneho úkonu relevantná. Hlavná podmienka, aby došlo k uznaniu dlhu až po odovzdaní finančných prostriedkov bola v danom prípade naplnená.

24. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd konštatuje, že žalovaná nedokázala v konaní produkovať žiadne priame a nevyvrátiteľné dôkazy o tom, že ňou uznaný dlh vôbec nevznikol, je potom správny záver prijatý súdom prvej inštancie, že žalovaná, ako dlžník ktorý uznal dlh čo do dôvodu aj výšky, v konaní neunesla dôkazné bremeno, ktoré na nej spočívalo.

25. V zmysle judikatúry súdov vrátane európskeho súdu nie je nevyhnutné, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29.5.1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku zo dňa 19.02.1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23.06.2004 sp. zn. III.ÚS 209/04).

26. Možno potom zhrnúť, že právne a skutkové závery, na základe ktorých súd prvej inštancie meritórne rozhodol, boli vecne správne. Odvolací súd preto, po oboznámení sa s dôvodmi odvolania a po zvážení všetkých relevantných skutočností rozsudok súdu prvej inštancie v jeho vyhovujúcom výroku a súvisiacom výroku o trovách konania podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

27. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách konania bola skutočnosť, že žalovaná v odvolacom konaní nebola úspešná, preto nárok na náhradu trov odvolacieho konania vznikol plne úspešnému žalobcovi v rozsahu 100 %, ktorý podal písomné vyjadrenie v odvolacom konaní. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 CSP).

28. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).